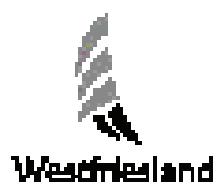

LENI SARIS
Tussen sterren en mozaïek

LENI SARIS
Tussen sterren en mozaïek

www.kok.nl

Eerste druk in deze uitgave 2008

NUR 343

ISBN 978.90.205.2904.3

Copyright © 2008 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Christa had nooit geweten dat de weg van school naar huis zo lang was! Dat was vreemd, als je eraan dacht dat ze die weg toch vier keer per dag aflegde.

Ik zou wel willen vliegen! dacht ze ongeduldig, terwijl ze een hoek omrende en bijna een man omverliep.

„Zeg, doe eens wat kalmer, razende Roeland,” bromde die, maar Christa hoorde het niet eens, ze was al te ver weg.

De weg is natuurlijk niet lang! dacht ze. Ik ben alleen zo verschrikkelijk nieuwsgierig of het doorgaat. Verbeeld je... dat zou fijn zijn...

Ze ging ongemerkt langzamer lopen. Vader, moeder en zij zouden misschien ergens anders gaan wonen dan in de nauwe doodlopende straat, waaraan ze zo'n hekel had. Ze had al heel jong meegedeeld met hun zorgen en verwachtingen, en ze wist dat haar vader, die al jarenlang werknemer was in een bijouteriezaak, ervan droomde een eigen bedrijf te beginnen. Hij verdiende goed, had al jarenlang gespaard, en met een paar duizend gulden, die hij van zijn vader had geërfd en een som die hij van een goede vriend kon lenen, durfde hij tenslotte de sprong te wagen. Moeder is er ook blij mee, vooral om het huis, dacht Christa. Ik eigenlijk ook wel, maar daarom toch niet alleen. Vader wil het immers zo graag... Maar ik geloof dat hij soms bang is dat het niet goed zal gaan...

Christa de Raat hield dolveel van haar pleegouders en ze had in het begin niet beter geweten of de twee mensen waren haar vader en moeder. Tot ze naar school ging en op een dag thuis kwam met de vraag hoe het mogelijk was dat je anders heette dan je vader en moeder.

„Als jullie Loser heten, waarom heet ik dan De Raat?” informeerde ze op de man af.

Margreet Loser keek neer in de heldergrijze ogen in het bijna hartvormige kindergezichtje.

„Kijk maar niet zo ongerust, schat,” zei ze, het kind naar zich toe trekkend. „Je bent het liefste dat we bezitten, ons dochtertje, maar we moesten wachten tot je het begrijpen kon... en misschien hebben we nou te lang gewacht. Zie je, je moeder was mijn zuster en toen zij en je vader samen een ongeluk kregen en... en voorgoed van ons weggingen...”

„Dus toen ze doodgingen,” zei Christa rustig en met gevoel voor realiteit, „bleef ik bij jullie... Eigenlijk zijn vader en jij dus... eh...”

„Je oom en tante... ja,” vulde mevrouw Loser aan.

„En dat wil ik niet... dat vind ik gek... en akelig!” Christa sloeg onstuimig haar armen om mevrouw Losers hals. „Je bent mijn móeder en... en...” Het woord ‘oom’ wilde haar niet over de lippen. „En ik heb alleen een vader,” vulde ze fel aan.

Ze was een paar dagen nogal stil geweest, maar toen had ze het probleem verwerkt. Er was toch niet veel veranderd. Ze hielden allemaal nog net zoveel van elkaar en eigenlijk kon niemand er toch iets aan doen, dat het anders was dan ze had gedacht. Er had toch iemand voor haar moeten zorgen. En als vader en moeder er eens niet geweest waren, dan... ja, wat dan? Daar kon ze zo maar niet mee klaar komen, dus vroeg ze op een avond, toen Margreet Loser haar nog eens warm toestopte, opeens: „Ik bedoel maar... als je geen vader en moeder hebt... dan moet je toch ook ergens wonen?”

„O ja, maar er zijn natuurlijk wel huizen voor zulke kindertjes,” troostte Margreet. „Daar wordt heus goed voor ze gezorgd, hoor Christa.”

„Maar ze hebben géén eigen vader en moeder,” constateerde Christa en ze sloeg haar armen stijf om Margreet haar hals.

„Ik ben zo blij dat ik jou en vader heb,” zei ze innig, en daarna praatte ze er nooit meer over.

„Hé, Christa... wacht eens!” hoorde het meisje achter zich schreeuwen, toen ze op weg naar huis was. Omkijkend, ontdekte ze een van haar vriendinnetjes dat op een drafje achter haar aan sukkelde. „Ik vind het gemeen van je om niet op me te wachten, zeg!”

„Ik heb echt geen tijd!” Christa hipte ongeduldig van de ene voet op de andere. „Ik moet vlug naar huis en ik ben echt vergeten om op je te wachten. Morgen kan ik het je misschien wel vertellen, maar nu nog niet... dag hoor!”

Zonder op verdere protesten te letten, liep ze weg.

„Lieve deugd, kind... wat mankeert je?” vroeg Margreet verschrikt, toen haar dochter rood en warm de keuken binnenstapte. Ze belde nooit, maar kwam altijd langs het zijpaadje in de tuin, achterom binnen. „Zitten ze je achterna?”

„Wie bedoelt u... o!” Christa schoot in de lach. „Nee, hoor, ik ben

helemaal niet op de vlucht. Ik wou alleen maar zo gauw mogelijk weten of het erdoor is. Krijgen we de winkel?"

„Ja,” zei haar moeder half lachend, half verontwaardigd. „En als je nog een beetje harder schreeuwt, dan horen ze je binnen ook nog! Meneer Wittemans is nog binnen.”

„We worden winkelier... hoera!” Christa omarmde haar moeder en maakte een rondedans door de kleine keuken. „Moeder, we zullen goed helpen, hè? Ik bedoel... nou ja, vader is gauw bang dat het niet allemaal zal gaan zoals hij denkt... en ik geloof dat je dan maar nooit met hem moet meepraten.”

Margreet Loser keek haar met warme, liefdevolle ogen aan. Christa was nauwelijks dertien jaar, maar ze begreep veel en ze voelde heel zuiver aan waar de moeilijkheden lagen. Misschien was het daarom dat ze Christa's leeftijd weleens vergat.

„Vader heeft ruimtevrees, als je begrijpt wat ik bedoel,” zei ze met een zucht, en ze vergat het pannetje met pudding van het vuur te nemen. „Zie je, dat komt omdat de zaak meteen moet lopen... hij zit te krap in zijn geld om het eerst eens te kunnen aanzien. Niet alleen dat je een waagstuk onderneemt, want je gezin moet toch onderhouden worden, of het gaat of niet... Daar komt nog bij, dat hij zich zorgen maakt over het geld dat hij heeft geleend. En dat moest toch, want anders zou hij er helemaal niet aan hebben kunnen beginnen.”

Christa nam vlug het pannetje van het vuur en bekeek peinzend de inhoud.

„Klontertjes!” zei ze droef. „Nou ja, dat heb ik er wel voor over! Ik weet zeker dat vader zich niet bang hoeft te maken. Natuurlijk loopt een zaak, in een wijk waar bijna nog geen behoorlijke winkel is! De mensen moeten nu voor iedere boodschap helemaal naar de winkelstraat die het dichtstbij ligt... nou, en dat is op de fiets nog tien minuten. Het wordt vast een soort luilekkerland... dat zul je zien!”

„Voor ons of voor de klanten?” Haar moeder lachte, getroost door Christa's stralende humeur en gezond optimisme.

„Allebei natuurlijk!” Christa trok een gezicht en wees naar de geklonterde pudding. „Een beter luilekkerland dan dat... of nee... voor luilekkerland moet je door een rijstebrijberg heen...”

Margreet Loser wist dat Christa, als ze eenmaal een boeiend onderwerp te pakken had, er rustig op bleef doorborduren.

‘Net een hondje met een vet kluijfe’, plaagde haar vader haar dan.

„O, zijn we weer zover?” vroeg haar moeder. „Werkelijk, Chrisje, wat je eenmaal in je bol hebt, dat blijft er zitten.”

„Koos de groenteman zegt, dat ik fielesefeer!” Christa’s grijze ogen kregen een ondeugende glans. „Is dat deftig of zo?”

„Hij zal filosoferen bedoelen.” Margreet fronste haar wenkbrauwen. „Dat is zoveel als... als heel wijsgerig denken!”

„Ooo...” zei Christa verbouwereerd, toen trok ze haar kleine neus in rimpels. „Jasses, ben ik zo? Nee, hoor, dat wil ik helemaal niet... ik wil jullie alleen maar altijd helpen, en ik hoop dat het fantastisch gaat met de winkel. Ik wil best pakjes wegbrengen en later in de winkel als het stormloopt...”

Ze had niet gehoord dat haar vader de keukendeur had geopend.

„Bravo, Christeltje!” Hij legde zijn handen op haar schouders en schudde haar liefkozend heen en weer. „Zo mag ik het horen... als jullie maar geloven dat het goed zal gaan!”

Christa had zich omgedraaid en onstuimig sloeg ze haar armen om haar vaders hals. „Het kan niet verkeerd gaan! Je zal zien hoe de mensen naar je toe komen hollen, dat kan niet anders!”

„Ja, ik verwacht wel dat onze winkel in een grote behoefte voorziet, maar ik geloof toch niet dat ze in de rij zullen staan om binnen te komen, dochter!” Hij haalde plagend zijn hand door Christa’s roodbruine haardos.

„Zij denkt aan luilekkerland,” kwam de rustige stem van zijn vrouw. Christa kneep haar ogen tot spleetjes en haar fijne gezichtje zag er opeens hard en vastberaden uit, zodat haar ouders haar onthutst aankeken. „In sprookjes kunnen alle mensen toveren,” zei ze met een zucht. „Het zal wel niet nodig zijn, maar als het eens niet ging met de zaak... nou, dan zou ik willen dat ik toveren kon. Ik toverde dan iedereen weg die je dwars zat... of ik wou dat ik de reus uit Klein Duimpje was, dan kon ik alles plattrappen wat ik niet hebben wou... ik zou...”

„Christa, zeg niet zulke gekke dingen!” zei haar moeder scherper dan de bedoeling was, want ze schrok van de onverbiddelijke klank in de jonge stem en de hardheid in de grijze ogen.

Er waren ogenblikken dat ze fel kon schrikken van de manier waarop het gewoonlijk zo vriendelijke, zachte kind een vermeend onrecht te lijf ging.

Ze sprak er over met haar man, toen Christa allang sliep, en ze deed het in aarzelende woorden, alsof ze bang was dat ze verkeerd begrepen zou worden. Maar Hans Loser schudde met

een zachte, nadenkende glimlach zijn hoofd.

„Christa is eerlijk en trouw aan de mensen van wie ze houdt. Dat zullen er nooit veel zijn, maar die paar mensen verdedigt ze, al moet ze er zelf aan bezwijken. Ik weet dat het bijna melodramatisch klinkt, maar zo is het toch, Margreet. Ze kan hard zijn voor zichzelf, maar ook voor anderen... en misschien zal ze weleens de verkeerde weg kiezen. Want, zie je... Christeltje ziet geen nuances. Althans nu nog niet. Iets is goed of slecht...”

„Och... maar ze is ook nog zo jong!” verdedigde Margreet, en haar stem klonk smekend. „En als haar karakter is zoals jij zegt... dan ben ik bang, dat ze het vaak heel moeilijk zal hebben in het leven.”

„Daar twijfel ik niet aan, Margreet, maar al houden we nog zoveel van ons Christeltje, we kunnen haar pad niet helemaal effenen. En dat is misschien maar goed ook. Je moet altijd maar bedenken, dat het hoofdbestanddeel van haar karakter toch de gave is om door dik en dun van iemand te houden. Ik zal nooit vergeten hoe ze reageerde op de wetenschap dat ze niet ons eigen kind was. We bleven zonder meer ‘moeder en vader’, en ik heb me geschaamd, omdat we te laf waren geweest haar in te lichten... althans dat te proberen... vóór ze naar school ging. Nee, we wachtten tot ze zelf met de vraag naar ons toe kwam: ‘Hoe kan dat?’ Ik ben toen beslist niet trots geweest op jou of op mezelf, maar wel op dat kleine ding... ook in dat geval zag ze alleen maar zwart-wit. Ze hield van ons, de rest deed er tenslotte niet veel toe.”

„Christa is een rijk bezit,” gaf Margreet toe, en opeens lachte ze vrolijk. „O, je had haar vanmiddag moeten zien binnenstormen... ze verwacht alleen maar succes. Alles is helemaal wit dus... zo jong als ze is, heb je toch een echte steun aan haar. Als het aan haar zou liggen, dan zag ze ons binnen een luttel aantal jaren als de bezitters van een winkelpaleis, waar het geld binnenstroomt.” Ze konden er samen om lachen, alle zorgen en donkere gedachten weken naar de achtergrond. De toekomst zag er hoopvol uit. En terwijl ze samen praatten over de ruime, lichte winkel en het mooie, moderne huis, waarin de zon, die ze hier zo misten, aan alle kanten toegang had, voelden ze steeds sterker dat het wel zou lukken en dat er geen reden was om somber te zijn.

„Ik geloof dat we nu door de rijstebrijberg heen zijn,” zei Margreet Loser, en ze lachte om het verblufte gezicht van haar man. „Ja,

zie je, dat is één van Christa's beroemde 'fielesefietjes'." Ze schoten allebei hartelijk in de lach, en het was alsof daarmee de laatste zorgelijke gedachten naar alle kanten werden weggeblazen als de zaden van een distelpluis.

HOOFDSTUK 2

Uitbundig genoot Christa van de drukke tijd die volgde, zodra de beslissing gevallen was. Als ze maar even kans zag, ging ze met haar ouders mee, want de winkel en de ruime, lichte woning hadden haar volledige belangstelling. In het oude huis sliep ze in een klein, ongezellig vertrekje, maar hier zou ze een eigen kamer krijgen en mocht ze het inrichten zoals ze zelf wilde.

„We hebben het beloofd, dus moeten we die belofte nakomen,” zei Hans Loser. „Maar ik hoop, dat haar wensen aan de praktische en bescheiden kant zullen blijven.”

Het viel hem geweldig mee, want Christa toonde een degelijk begrip voor de situatie en bovendien had ze smaak.

Met de ruimte was handig gewoekerd en de kamer zag er zo uit, dat ze over een paar jaar nog bij haar zou passen. Bij het grote raam stond het lichte houten boekenkastje waarvan ze het opklapbare blad als schrijfbureautje kon gebruiken. Het bed droeg overdag een grappig geblokt cretonnen overtrek met een geplooid rand en drie kussens tegen de muur. Verder was er alleen nog maar plaats voor twee rotan stoeltjes en een dito tafeltje. Het was niet kostbaar, maar wel gezellig en praktisch.

Het was alsof Christa's blijdschap en enthousiasme aanstekelijk werkten. Nu de beslissing gevallen was, keek Christa's vader alleen nog maar vooruit. Je zou het toch ook niet in je hoofd halen om achteruit te kijken, terwijl je over een afgrond sprong! Ieder vrij ogenblik zwierf Christa rond in de nieuwe buurt. Ze stond er met haar neus bovenop toen de werklui bezig waren. En toen de winkel later bevoorraad werd, was ze niet meer weg te slaan. Ze moest en zou beslist helpen. Vermoedheid kende ze niet en ze liep onafgebroken heen en weer, zodat haar vader en moeder tenslotte moesten toegeven, dat ze werkelijk heel wat hulp aan het rappe ding hadden.

„Wat hebben we veel... we hebben haast alles!” constateerde Christa verwonderd. Ze stond midden in de winkel en was bezig

houtwol in een kist te stouwen. „Ik bedoel, je kunt hier alles krijgen... of het nou suiker is of een klosje garen... nou ja, noem maar op! Ik heb allang afgeluisterd dat de mensen hier in de buurt het fantastisch vinden.”

„Hoe weet je dat?” vroeg haar moeder en viel zichzelf in de rede: „Christa, sta in vredesnaam niet zo met die bos houtwol te zwaaien! Zo kan ik wel aan het werk blijven!”

„O ja...” Christa legde de houtwol in de kist. „Nou, ik zei toch al dat ik het heb afgeluisterd. Ik stond bij de melkwinkel enne... daar kwam een mevrouw binnen, die een beetje boos zei dat die melkwinkel nou letterlijk de enige zaak in de omtrek was en dat ze maar wat blij was dat er verandering in kwam. Vooral nu deze wijk zo werd uitgebreid... En op dat open stuk hier aan de overkant komen natuurlijk ook weer flats, dus dan komen er weer meer klanten...”

„Nou, dat klinkt goed,” zei haar vader tevreden. Hij stond boven op een hoge ladder en was bezig de grote winkelruit te zemen. „Ben je al een beetje gewend aan de naam van onze zaak, Christa?”

„Ik wist eerst immers niet wat het betekende... mozaïek, maar nou vind ik het wel leuk klinken ‘Mozaïek-bazaar’.” Christa keek peinzend naar de strakke letters op de ruit.

„Ik vind alles leuk,” voegde ze eraan toe met een warme klank in haar stem. „Ik zou niet meer terug willen naar het oude huis.”

„Vond je het eerst wel een beetje naar?” vroeg haar moeder, en ze leunde even over de toonbank om Christa's aandacht te vangen. Het meisje bleef stilstaan, weer met een grote bos houtwol in haar armen geklemd, en haar grote grijze kijkers hadden een nadenkende uitdrukking.

„Naar? Nee, waarom zou ik het naar vinden? Ik heb jullie toch bij me en hier is alles even mooi en het oude huis was akelig en nat... hier is het heerlijk!”

Het was weer een typisch staaltje van Christa's praktisch denken. „En je schoolvriendinnen dan en je school?” vroeg mevrouw Loser; ze wist dat haar man, ook al zei hij niets, zich daar boven op de ladder stond te ergeren. Ze hoorde het aan de keiharde tik, die hij met zijn hamer op een onwillig spijkertje gaf. Maar hij had zich voor niets ongerust gemaakt.

„Ja, dat was wel jammer,” gaf Christa toe. „Maar ik had niet zo'n verschrikkelijk echte vriendin, dat weet je zelf wel. Ik vond ze

allemaal wel aardig, ja... dat wel, maar ik kon heus wel van ze af, hoor... en de nieuwe school is net als het huis... heel veel grote ramen en een massa zon... en ik geloof, dat de kinderen wel aardig zijn. Ze deden niet vervelend... niet echt tenminste!" „Wat bedoel je daar nou weer mee?" Hans Loser had met stijgende belangstelling geluisterd.

Christa keek omhoog alsof ze zeggen wilde: „Hé, ben je daar? Ik was je bijna vergeten!" Maar ze zei beslist: „Als er ergens iemand nieuw is, dan doen de anderen altijd een beetje drakerig... zo van: ‘Ik hoor hier lekker en jij niet...’ dat deed die meneer uit die flat hiernaast vanmiddag immers ook, toen hij een praatje met u kwam maken."

„Je bent een scherp opmerkster, dochter!" zei Hans Loser getroffen. „Ik geloof heus dat je gelijk hebt. Maar als jij je er niet aan ergert, doe ik het ook maar niet."

„Welnee, waarom?" zei Christa nuchter. „Bij ons op school deden ze in de pauze ook al heel anders, toen ze zagen dat ik me er toch niks van aantrok."

„Wat deed jij in de pauze?" Mevrouw Loser kon niet nalaten om het te vragen.

„O, de appel, die je had gegeven, opeten." Christa lachte ondeugend. „Het klokhuis heb ik weggegooid met een grote boog. En een reuzenuf met een blond knotje boven op haar hoofd kreeg het precies tegen die knoedel... per ongeluk!"

„Christa!" riep haar moeder ontzet. „Dat is niet waar! Je deed het expres. Ik weet hoe je kunt mikken."

„Ja," gaf Christa in alle gemoedsrust toe. „En het speet me niet eens... als ze niet horen wil, moet ze maar voelen."

„Ja, maar..." begon mevrouw Loser zwakjes. Maar Christa wachtte het standje niet verder af. Ze wankelde onder het gewicht van de kist met houtwol naar het magazijn.

„Wit is wit en zwart is zwart. Wat zeg ik je?" Hans Loser grinnikte en zwaaide met hernieuwde ijver de hamer. „Christel is een schat van een kind, als je met haar weet om te gaan. Maar wees voorzichtig als je je eenmaal haar ongenoegen op de hals hebt gehaald. Het was niet goed, dat gooien met dat klokhuis, het was kwajongensachtig, maar het is echt Christa. Ze zal het eerst heus wel vriendelijk geprobeerd hebben. Maar tenslotte... als het niet wil buigen dan moet het maar barsten, dat weet je nou eenmaal, dus je hoeft niet zo verschrikt te kijken. Het is werkelijk niet

de eerste keer, dat ze ons voor een voldongen feit plaatst.” Onbekommerd zong Christa in het magazijn het hoogste lied. Morgen was het zover... de opening van de Mozaïek-bazaar. Zouden er veel bloemen komen? Verbeeld je, dat ze niets kregen en dat er helemaal geen klant kwam... dan stonden ze daar even allemaal voor gek! Neen, daar moest ze niet aan denken. Het was trouwens onzin, maar toch... vader en moeder moesten maar liever niet weten dat ze bang werd. Ze wist eigenlijk niet waarom, maar toch was ze het werkelijk.

De volgende dag, toen de Mozaïek-bazaar haar deuren opende, was ze dat allemaal weer vergeten, want de winkel en het huis leken op een bloementuin en het geurde zo feestelijk! Christa dreutelde langs al die bloemstukken en liep uit louter feestvreugde iedereen in de weg, want er kwamen klanten en niet een paar, maar een flinke stroom, zodat het een feestelijke drukte was, waarvan het meisje intens genoot. Iedere keer als er weer mensen binnenkwamen, gleden Christa's ogen met duidelijke bewondering naar haar ouders, die ze wel erg indrukwekkend vond in hun schone witte jassen.

Een beetje als de tandarts... maar die lacht niet zo vriendelijk, dacht ze spijtig, en ze gleed met het puntje van haar tong over de beugel, die de mooie witte tanden in een onberispelijke rij moest duwen. Bah... afschuwelijk, zo'n apparaat in je mond... maar m'n tanden worden toch werkelijk al rechter... en ik wil later mooie tanden hebben! Ik zie er nou net uit als een aap!

„Zeg zus, ga eens opzij!” verzocht een dame. Ik wou graag even bij die blikken koekjes kijken.”

Het verzoek werd niet bepaald beminnelijk gedaan en Christa wilde kattig opmerken: Ik mag hier best staan, want ik woon hier. Maar ze slikte de woorden haastig in, zuchtte diep en liep door. ‘Denk erom, Christa, dat je nooit brutaal bent tegen de klanten!’ hadden vader en moeder haar op het hart gedrukt, want ze kenden Christa's weleens te vlugge tongetje.

Telkens gleden haar ogen naar haar ouders en in haar hart zong het. Wat gaat het ze goed af... en wat is het heerlijk druk... ik wou dat ik maar helpen kon. Maar als ik groot ben... dat duurt niet zo heel lang meer...

Margreet trok Christa naar zich toe, zodra het kind in haar buurt kwam.

„Je kunt wel naar binnen gaan, liefje, je brood staat klaar,” zei

ze, en ze voegde er verontschuldigend aan toe: „ik heb nu niet veel tijd voor je.”

„Het hindert niet, mam, ik blijf liever hier,” bedelde Christa. „Ik loop echt niet in de weg. Als het iedere dag gaat zoals vandaag...” „Dat zou mooi zijn,” zei haar moeder afwezig, met haar ogen gericht op een aarzelende klant, die eruitzag alsof ze dringend advies nodig had.

Intussen dacht ze: ik moet Christa toch aan het verstand proberen te brengen dat ze niet voortdurend in de winkel kan rondhangen, dat willen de mensen niet.

Ze had zich daar niet bezorgd over behoeven te maken, want Christa voelde het zelf. Maar in de loop van de volgende weken ontwikkelde ze zich tot een bijdehand hulpje, dat altijd onfeilbaar wist waar alles te vinden was. Ze vond het een avontuur op zichzelf om bestellingen weg te brengen. En het duurde niet lang of de hele buurt kende haar als ‘Christel van de Mozaïek-bazaar’. „Ze leeft wel echt mee in de groei en bloei van onze zaak,” zei haar vader vertederd. „En gelukkig zit er toekomst in ons bedrijf. Ik durfde in het begin niet geloven dat er direct zo’n loop in de zaak zou zitten.”

Margreet knikte instemmend, maar diep in haar hart bleef de vage onrust.

Ik durf niet te vertrouwen op ons geluk... dat is het, dacht ze. Onzin toch! Wat kan er nog verkeerd gaan? Ik moet ook altijd tobben, juist nu Hans en Christa zo onbezorgd gelukkig zijn... ik zou het niet kunnen verdragen... juist voor die twee die me zo lief zijn... als er iets mis mocht gaan... Kom, Margreet, wees eens blijmoediger... je trekt de zorgen gewoonweg aan!

Als Hans Loser aan Christa vroeg – en hij deed het weleens om haar te plagen – wat ze later ging doen als ze van school kwam, dan antwoordde ze verontwaardigd: „Dat weet u best! Ik wil in de winkel helpen... het is niet zo maar een winkeltje... het is een prachtige zaak... dat vinden alle mensen... ik weet het zeker... het lijkt me zo enig om klanten te helpen.”

„Klanten zijn dikwijls erg lastig of besluiteloos,” hield haar vader haar voor.

„O, maar dat geeft niet,” Christa schudde haar roodbruine lokken. „Juist leuk, om uit te vinden wat ze nou denken en eigenlijk precies willen hebben... en als ze dan toch met het goeie weggaan als ze het eigenlijk zelf helemaal niet weten, dat vind ik van

jullie ook altijd zo knap!”

Het duurde niet lang of ‘De Mozaïek-bazaar’ hoorde bij de omgeving en iedereen was er blij mee. Christa voelde zich volkomen thuis en ze verkende de omgeving zo grondig, dat ze binnen een maand iedere straat wist te vinden.

„Onze wandelende stratengids,” noemde haar vader haar plagend.

„Je kunt eigenlijk nog beter zeggen dat ze ons wandelend nieuwsblad is,” zei Margreet. „Ze weet letterlijk alles wat er in de wijde omtrek gebeurt, wat er gebouwd wordt en wat voor winkels er komen.”

Al spraken ze er niet verder over, toch begrepen ze heel goed dat het niet hoofdzakelijk nieuwsgierigheid was. Christa sprak er zelf ook nooit over, maar toch achtervolgde haar voortdurend de angst: Als er maar niet zo’n soort winkel als de onze te dichtbij komt. Ze wist wel dat dit in hetzelfde blok huizen en die erachter lagen, niet mogelijk was, want haar vader had gezegd dat dit niet kon, volgens vastgelegde bepalingen.

De maanden verstreken en ze konden zich op de eerste verjaardag van de opening bijna niet voorstellen dat ze hier al weer een jaar woonden, maar aan de andere kant leek het alsof ze hier altijd hadden gewoond.

HOOFDSTUK 3

Christa liep gezellig slingerend met het grappige rieten boodschappenmandje het plein op. De andere hand kon de grote rode appel, die ze van de vriendelijke klant gekregen had, nauwelijks omspannen. De witte tanden haptten er met een fel, knappend geluid grote stukken uit.

Leuk gezicht heb je op de winkel! dacht ze tevreden, en ze keek met trots naar de glanzende witte pui. Jammer, dat het gebouw aan de overkant zo opschiet! Nou raken we ons uitzicht kwijt.

Ze wisten nu wel dat het geen blok woonhuizen werd, maar een zakenpand. De wildste geruchten deden de ronde, over moeilijkheden tussen de bouwer en de maatschappij, die het pand liet zetten en nu wist niemand wat er aan de hand was.

Opeens begon Christa hard te lopen. Ze vergat haar appel en haar ogen werden groot van schrik. Werklui waren bezig om een